

Като казваше това, той се обърнѣ къмъ статуитѣ, укръщающа една отъ стѣнитѣ на благоуханната стая, и посочи на Петрониевата статуя, съ прѣчка въ рѣка, като Хермеса.

Послѣ добави :

— Кълнѣ се въ сиянието на Гелиоса, ако „богоподобний“ Александъръ е приличалъ на тебе, азъ не се удивлявамъ на Елена.

Това възклицание дишаше въ равна степенъ искреностъ и ласкание, тѣй като Петроний, макаръ по-старъ и не съ такова атлетическо тѣлосложение, като Виниций, при все това, на лице изглеждаше по-прѣкрасенъ отъ него. Римлянкитѣ се възхищавахъ не само отъ гѣвкостѣта на ума и вкуса му, за които го наричахъ законодатель на изяществата, но и отъ тѣлото му. Това се четеше и въ лицата на дѣвойкитѣ отъ Коса, които оправяхъ диплитѣ на тогата му; една отъ тѣхъ, на име Евника, тайно влюбена въ Петроний, го гледаше въ очитѣ съ кротостъ и обожание.

Но той, безъ да обърща внимание на нея, се усмихнѣ на Виниций и въ отговоръ започнѣ да му цитира изречението на Сенека за женитѣ:

— *Animal imprudens . . .* и пр.

Слѣдъ това Петроний, като прѣгърна съ едната си рѣка прѣзъ рамото младия човѣкъ, поведе го къмъ триклиниума.

Въ ункутариума двѣ грѣцки дѣвойки фригианки и двѣ негритянки започнахъ да исчистватъ благовонията. Въ тая минута изъ задъ завѣсата на фригидариума се подадохъ главитѣ на балнеаторитѣ и се раздадохъ осторожни викове; една отъ гъркинитѣ, фригианкитѣ и двѣтѣ негритянки въ мигъ се скрихъ задъ завѣсата.

Въ банята настѣпи врѣме за веселие; надзирателѣтъ на робитѣ не прѣчеше, защото самъ не рѣдко взимаше участие въ тия оргии. Това знаеше и Петроний, но, като човѣкъ снисходителенъ и който не обича да наказва, гледаше на тия нѣща прѣзъ прѣсти.

Въ ункутариума останѣ само Евника. Тя нѣколко врѣме се вслушваше въ отдалечаващитѣ се гласове и смѣхове; послѣ взе направения отъ янтъръ и слонова кость столъ, на който току що бѣше седѣлъ Петроний, и се доближи до статуята му.

Ункутариума се изпълни съ слънчевъ блѣсъкъ и съ яркитѣ отражения на разноцѣтнитѣ мраморни плочи, съ които бѣхъ покрити стѣнитѣ.